

Tình yêu đến với tôi

Là khi khát khao quay trở lại

PHẢI, TÔI ĐÃ TỚI NƠI RỒI, LẠI MỘT ĐÊM NỮA. Để hít thở cái đã nào! Chắc giờ trông mình lồi thối lếch thếch lắm đây. Từ nơi khởi hành mà tới được đây quả thực là một chuyến đi dài.

Mặt trời vừa mới khuất sau những nóc nhà, mái vòm, và tháp chuông thành phố. Như mỗi lần trước đây. Đêm thắm vẫn chưa buông. Nhìn kia, nó mới lan tỏa trong không gian mà thôi, len lỏi giữa phố xá, nhà cửa như một dòng nước sẫm màu. Bóng các tòa nhà đổ dài trên mặt đất và phủ lên khách bộ hành. Mọi thứ giờ đây đã mang màu bóng chiều nhập nhoạng, đều hóa ra những cái bóng mơ hồ. Đến cả tôi cũng thế.

Bạn liệu có đang nghe thấy tôi? Đây là thời của tôi, là mùa của tôi. Tiết xuân phân vừa mới qua thôi. Thời gian ban đêm và ban ngày vẫn còn bằng nhau. Là lúc này đây, cùng với đêm buông, những hồn ma cùng dạ quỷ sẽ thức dậy từ giấc ngủ sâu, trà trộn giữa những người đang sống. Chúng rập rình tới ghé thăm họ trong mơ.

Tôi nhớ những ngày xưa ngày xưa, cứ quăng giờ này đèn đuốc đã thấp sáng trưng phía sau các bức tường thành. Đàn ông trở về nhà, hoặc nếu phải tha hương, cô đơn, hay chịu cảnh lưu đày, thì ấy là giờ họ nhớ nhung khắc khoải gia đình. Cánh thủy thủ cảm nhận nỗi buồn lữ thứ ngay khi thuyền giương buồm rời bến và tất cả những gì còn lại trước mắt họ chỉ là nỗi cô quạnh giữa điệp trùng sóng gió. Tôi nhớ đây cũng là thời khắc mà trên trời cao những vì sao nhấp nháy sáng, hàng triệu và hàng triệu sao, chi chít tựa cỏ trên đồng.

Vậy là tôi đã đến đây, một thân một mình. Như tất cả những lần trước đây. Giờ tôi ngồi đây, dưới chân Nhà rửa tội, tòa bát giác lát cẩm thạch trắng vân xanh đưa về từ vùng Carrara hay từ Prato... Đây là nơi tôi trú chân, cứ như thể đó là nhà tôi vậy. Nhưng tôi đâu còn nhà nữa, chẳng biết đã bao lâu rồi.

Tôi nằm cuộn mình trên mặt đất, ngẩng đầu hướng lên bầu trời, có nhìn lên trên cũng vô ích. Khó mà thấy được trăng, giữa màn sương mù và những tầng mây

lững lơ trôi. Sao Kim, chỉ có sao Kim đang tỏa sáng, là ngôi sao ban tối, vì sao duy nhất rực rỡ đến mức thu hút ánh mắt tôi. Bầu trời u ám, mờ đục.

Đây là nơi tôi trú chân, Nhà rửa tội, Nhà thờ chính tòa, Tháp chuông Giotto, bao bọc tôi, che chở tôi. Chúng bảo vệ tôi. Khi nằm duỗi mình dưới chân những di tích này, tôi cảm thấy chúng dường như còn kì vĩ hơn, như thể được dựng nên từ những loài linh sam, tần bì, dương mộc đã hóa đá tự thuở xa xôi nào.

Thiên hạ bắt đầu bật lên một thứ đèn nhân tạo, thứ ánh sáng chói gắt mà chẳng có dạng hình, tôi không biết chúng bắt nguồn từ đâu, mà sao đâu đâu cũng thấy... Tôi chưa bao giờ quen nổi. Tôi nhớ nhung những ánh đuốc, những ngọn lửa. Những thứ mà ta thấy rõ chúng được tạo ra từ đâu, chúng bập bùng vươn cao, tỏa ngời những tia sáng ra chung quanh và toàn thân chúng được làm từ lửa.

Tôi nhớ những ngọn lửa, và nhớ những vì sao. Cả biết bao điều khác nữa.

Ồ, giờ nhìn xem, xem ai đang tới kìa, nàng có những lọn tóc xoắn óng ả tựa vàng ròng, giống y những cô gái mà tôi, và phải nói là cả anh bạn Guido, từng say đắm. Dáng nàng sải bước mới đẹp làm sao, nàng sẽ đến ngay trước mặt tôi trong giây lát nữa thôi. Tôi sẽ vẫy tay chào, không có gì quá sỗ sàng đâu, chỉ là chào thôi và không gì hơn nữa. Dù sao thì nàng cũng đâu có thấy tôi.

Trở về chốn này, vui sao khi xung quanh lại có rất nhiều người qua lại. Năm ngoái hẳn đã có điều gì khủng khiếp xảy đến trong thành phố, mà cũng có thể trên cõi trần thế, tôi không rõ chuyện gì. Như thể một mối đe dọa đáng sợ chẳng ai biết đến từ đâu, đè nặng trong không khí và khiến người ta không sao hít thở. Khi đó, quanh đây không một bóng người.

Cửa hàng mặt phố hầu hết đều đóng cửa, đèn trên kệ trưng bày tối om, còn trên quảng trường chỉ có đàn mòng biển đậu như những đốm trắng ẩn hiện trong bóng tối mờ mịt. Không ai được vào Nhà thờ hay Nhà rửa tội. Vài kẻ ra đường đều che mặt bằng miếng vải xanh hoặc trắng, và mỗi người đều thu mình lại, như thể họ sợ đến gần người khác. Tôi những tưởng là một lễ hội hóa trang, nhưng hiểm ác thay, đó là một lễ hội của cái chết.

Chẳng phải tôi mừng rõ gì cảnh đám đông hỗn loạn, xe cộ nườm nượp, hay vô vàn ngôn ngữ như từ thời xây tháp Babel giờ đây lại một lần nữa bủa vây lấy mình. Không, mà là mừng rõ vì họ, những mi nhân trong khung cảnh ấy, mừng cho những dáng vẻ thanh tao mà tôi lại có thể được một lần nữa ngắm nhìn. Có biết bao nhan sắc, mỗi người mỗi vẻ, chẳng bao giờ thôi làm tim tôi thổn thức.

Cô gái có mái tóc vàng bồng bênh lúc này đã đứng trước mặt tôi: tôi ngắm đôi môi, nơi vẻ đẹp của gương

mặt nàng hội tụ, nơi da thịt đậm đà hơn mà cũng ngọt ngào hơn. Và rồi đôi mắt ấy: dầu không thịt da, nhưng lại mang sức hút vô hình, giống như ánh lấp lánh lung linh của mặt trời trên làn nước. Chính tình yêu nồng đượm trong mắt ấy, từ mắt ấy mới thấp sáng trái tim, hay ít nhất thì đây là điều mà tôi cùng bạn bè từng viết tự xa xưa.

Những kẻ đến thăm Nhà thờ chính tòa lướt qua trước mặt tôi đây, tôi nhìn họ, đâu ai tới để cầu nguyện hay nghe thánh lễ. Họ vào đó để chụp hình bằng những miếng chữ nhật nhỏ sẫm màu cứ phát ra ánh sáng chớp lòe trong bóng tối khiến tôi phiền bức, khi nghĩ rằng ánh sáng từ đom đóm và sao trời giờ đều đã không còn.

Họ mở cửa Nhà rửa tội cho du khách tham quan cả khi chiều đã muộn. Và một lượt nữa, lại có lắm kẻ chen chân.

Một cặp đôi đang lơ đãng nhìn lên mái vòm của Nhà rửa tội, họ rời mắt khỏi cuốn sách nhỏ rách nát, ngược nhìn lên, rồi lại cúi xuống đọc nó một lần nữa. Giờ thì nàng đang chụp ảnh cho chàng, rồi chàng lại chụp cho nàng, sau đó chàng và nàng lại nhờ một người đi ngang qua chụp cho cả đôi.

Hai người họ nói một thứ tiếng gì mà tôi chẳng hiểu, nhưng đã nghe từ năm này qua năm khác và vẫn thường xuyên vắng vắng quanh đây. Họ dường như tới đây vì ý thức trách nhiệm, và có thể thấy họ nóng lòng

đợi chờ để rời đi và trốn chạy tới nơi nào khác không bị nặng gánh lịch sử đến oằn mình, trở lại phòng khách sạn mà âu yếm nhau. Lạy Chúa tôi, họ nên về thẳng đó.

Một nhóm đi qua trước mặt tôi, theo hàng lối rất trật tự, cả đàn ông lẫn đàn bà hầu hết tầm tuổi nhau, mà trang phục mặc từ năm này qua năm khác ngày càng giống nhau hơn: quần ngắn ngang đầu gối hoặc tề hơn là lửng bắp chân, áo phông với những dòng chữ to tôi không sao hiểu nổi, đi giày đế cao su dày hoặc xăng đan hở ngón diện cùng tất len.

Ngay cả đến bây giờ, đàn ông hay đàn bà ai nấy đều đeo trên mặt một băng vải trắng, họ như một bầy chiên cuồng tín chạy lúp xúp theo anh chàng hướng dẫn tay đang giơ cao cái ô màu hoàng yến. Tất cả bọn họ vóc dáng đều thấp bé, cử chỉ khuôn phép, có lẽ đến từ một xứ phương Đông nào tôi không được biết, chỉ đoán xứ sở đó hẳn giờ đây rất giàu có và quyền lực, vẫn bảo toàn một ý thức về trật tự, thứ bậc mà ở thành phố này đã hoàn toàn mất dấu.

Tôi gọi họ là bầy chiên cuồng tín, nhưng vậy là chưa bày tỏ được hết lòng biết ơn với tính kỉ luật, trật tự của họ... Có những con cừu khác quanh đây còn cuồng điên hơn, chúng lượn lơ và ẩu đả, cãi vã, cười hô hố, nhồm nhoàm những lát bánh *focaccia* đến toe toét nước xốt đỏ, hát mấy bài hát nghe kinh khiếp.

Bọn họ đã quên rồi những đêm ắng lặng như tờ tựa những đêm tôi vừa trải qua năm ngoái, chung quanh

chỉ nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát hoặc cứu thương, những quán cà phê cửa chớp đóng chặt và những cửa sổ trưng bày bám bụi, ánh đèn tắt trước nửa đêm... Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng dù là chuyện gì, thì lúc này họ cũng đã quên rồi.

Họ sống như họ có thể, ngày qua ngày, không hề tự vấn điều gì, vui vẻ vô tư lự trong ồn ào và quên lãng. Tôi tin thế, tôi cũng đâu cần phán xét bất cứ ai nữa, tôi không muốn mà thực ra cũng chẳng có quyền. Thực chỉ nên tự phán xét bản thân mình.

Lúc này dòng người đang tiến vào, ngược mắt ngắm nhìn bên trong Nhà rửa tội. Tôi không muốn vào trong đó nữa. Không bao giờ. Tôi đứng chân bên ngoài những bức tường của tòa nhà. Tôi thường đứng bên một bức tường đối diện Nhà thờ chính tòa, như bây giờ. Với tôi thế là đủ. Tôi không vào, vì bên trong có những kí ức đến giờ vẫn không thôi ám ảnh. Ở trong đó, cạnh bình đựng nước thánh, một điều gì đó vô cùng đáng sợ đã xảy ra với tôi, ám ảnh cả đời tôi... Có lẽ đời tôi sa sút chính từ thời điểm đó.

Dù thế, tôi vẫn yêu say đắm Nhà rửa tội San Giovanni. Thánh đường xinh đẹp của lòng tôi. Đó là nơi tôi trở về, lưu lại suốt đêm, nơi tôi không thể làm gì nếu thiếu.

Bạn có nghe thấy tôi không? Tôi không biết tại sao lại trò chuyện với bạn, nói bạn nghe tất cả những

điều này, và tại sao tôi rồi sẽ kể hết bạn nghe về đêm nay. Đêm thứ bảy trăm, có lẽ ít hơn hoặc nhiều hơn một năm. Không sao đoán định.

Tôi ước mình có thể tin tưởng mà trò chuyện với bạn như với đám bạn thời trai trẻ, như với Guido. Anh chàng Guido tuyệt vời, bạn tri âm luôn sẵn sàng lắng nghe tôi ấy, trí tuệ sáng láng, thân hình nhanh nhẹn, linh hoạt. Anh là người bạn đầu tiên, người tôi yêu mến nhất và cũng là người tôi đã làm tổn thương nhiều nhất...

Bạn không thấy tôi nhưng tôi đang kề cận đây, tôi nắm lấy tận tay, nhìn vào tận mắt: người anh em, hãy dừng bước trong giây lát, tôi muốn kể bạn nghe chuyện đã xảy ra với tôi... Và những gì sắp kể đây, tôi biết là khó tin, nhưng xin hãy tin và hãy lắng nghe.

Bạn là ai? Chỉ có tôi nghe thấy tiếng chính mình. Nhưng từ đáy sâu bản ngã tôi tự bảo mình gắng hình dung để vờ như là đêm nay bạn có thể nghe thấy tôi, dù bạn là ai, dù xấu dù tốt, dù đến từ đâu, nếu bạn có thể hiểu được tình huống kì dị, hay âm dương cách trở mà tôi đang lâm vào. Tôi thậm chí còn không thể quay sang bạn mà nói “bạn đọc thân mến”, như tôi đã từng. Bởi vì giờ đây tôi không viết nữa, và đâu đó thẳm sâu trong mình tôi phải gom hết can đảm để tiết lộ cùng bạn nguyên do.

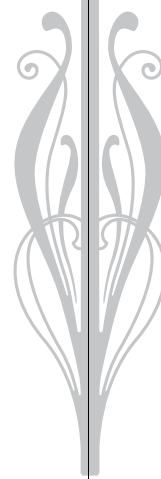
Tôi không bao giờ đi quá xa khỏi Nhà rửa tội, tôi luôn giữ mình quanh quần an toàn gần đó, để luôn nhìn thấy và có thể đến được đó thật nhanh chóng. Tôi không biết sao, đối với tôi, đây như một nơi neo đậu an toàn. Giữa biển người mênh mông này, tòa thánh đường bát giác bằng đá cẩm thạch trắng vân xanh giống như bến cảng cho con tàu đã dãi dầu giông tố.

Tôi ở đây vì sợ mình lạc lối. Tôi không còn nhận ra thành phố của mình nữa và tôi không muốn lạc đường, thế thì thật khủng khiếp. Thực lòng mà nói, tôi không biết đi về đâu. Không ai đợi tôi, mà tôi cũng không mong ai cả. Tôi chỉ cần ở lại quê hương, trong lòng thành phố cổ kính của mình là đủ, chốn này sao mà đẹp đẽ, tôi đứng giữa những bức tường của Nhà rửa tội và Nhà thờ chính tòa của mình.

Tôi thấy an yên. Ở đây bóng đêm chẳng thể bao trùm, mà chỉ ôm ấp lấy tôi như một vùng biển yên tĩnh khuôn mình trong những dải bọt sóng lấp lánh ánh trăng.

Tôi ở đây, dẫu khốn khổ nhưng vẫn thấy mình cam chịu được, bởi vì không còn cảm nhận được nỗi bất hạnh khôn cùng khi chẳng thể mơ mộng, cảm nhận ấm, lạnh, khát, đói, mưa rơi, vô cảm với mọi điều, và cô đơn.

Thực tình, ở đây tôi có hàng xóm láng giềng, kẻ vô gia cư ấy tuổi còn trẻ, thân hình gầy gò, bụng dạ xẹp lép, khuỷu tay và đầu gối trơ xương, những gương

mặt cậu chàng lại điềm tĩnh hơn những gì thiên hạ vẫn hình dung về những kẻ rơi vào tình cảnh đó, chàng ta có đôi mắt xanh sâu thẳm, đôi môi mỏng, mái tóc vàng tết thành nhiều bím.

Đêm nay chàng ta ngậm bên mép trái một thứ hình trụ nhỏ bằng giấy trắng, tỏa làn khói xanh mờ đục. Chàng ta cũng như tôi, đang ngồi khom tựa lưng vào bức tường Nhà rửa tội, chàng ta khoác áo sơ mi vải xanh cổ áo viền đen sờn chỉ, trông chiếc quần dài rách tả tơi.

Trông chàng ta còn lồi thòi lệch thếch hơn cả tôi. Trong giỏ kim loại để bên người có tấm chắn, cuốn sách và tất nhiên chẳng thiếu mấy lon bia. Chàng ta uống bia suốt, có lẽ đó là thứ đồ uống duy nhất chàng ta kiếm được, và chàng ta đôi lúc bỏ đi đâu đó, lảm bảm hoặc ngậm nga một mình, chắc kiếm một nơi đi tiểu, tôi nghĩ vậy.

Thú duy nhất giúp tôi xua đi nỗi buồn chán đê nén của mình là ngắm nhìn những người đẹp lướt qua trên phố.

Để tôi chỉ cho bạn. Hãy để tôi kể bạn nghe những ước ao từ xa xưa của mình. Bắt đầu với cô nàng tóc vàng xoăn bồng bênh kia đi, nàng giống cô gái chăn cừu anh Guido bạn tôi đã từng gặp trong khu rừng nhỏ, khi cô ấy đang nằm dài trên đồng cỏ đầy hoa. Giờ hãy nhìn cô nàng tóc đen suông dài buông từ cổ xuống